

Vrijdag 27 juni 2014.

Voor de middag doen we op Ndolo de check-in van ons bagage. Zaterdag vertrekken Placide, King en ik naar Lodja. Boven ons houden de drie jachtvliegtuigen van het Congolese leger oefenvluchten ter voorbereiding van de Nationale Feestdag volgende maandag 30 juni.

Na de check-in rijden we naar Memisa in Limete, een buitengemeente van Kinshasa, waar ik één van onze vliegtickets nog moet afrekenen.

Na de middag ga ik met Dora, een nichtje van de kinderen van Dirk, naar de 'marché des voleurs' om wat beeldjes van fetisjen te kopen. Die markt is best groot en staat vol rommel die als exclusieve kunst aan de man gebracht wordt. En toch, hier en daar staat tussen die rommel iets dat wel mooi en de moeite is om aan te kopen. Het is de interessant om er rond te lopen. De sport van het marchanderen vind ik de max.

Zaterdag 28 juni 2014.

Ruim op tijd vertrekken we naar Ndolo waar we ten laatste om 9.30 u. verwacht worden voor onze vlucht naar Lodja.

Het eerste deel van de rit verloopt zeer vlot maar dan is er een extreem groot probleem. Alle belangrijke wegen zijn afgezet, alle verkeer moet zelf sluiptwegen zoeken met als gevolg dat alles onwrikbaar vastloopt. Dirks chauffeur wringt zich zo goed en zo kwaad overal door maar om 9.15 u ongeveer zitten we definitief vast op drie-, vierhonderd meter van Ndolo.

Ik besluit die afstand te voet af te leggen. In de drukte blijf ik met mij rechter voorarm in pin-

nekesdraad haperen met een bloedende snijwonde als gevolg. Ik kom juist op tijd op Ndolo aan.

Noch King noch Placide zijn aangekomen. Ik bel hen op om de situatie onderweg uit te leggen. King is onderweg ergens uitgestapt en heeft een mototaxi genomen, dat gaat vlugger door de opstoppingen. Placide wacht op een collega abbé die hem zal voeren, hij is nog thuis aan de andere kant van Kinshasa.

Merde!

Ik wacht tot ze er zijn om de check-in van de handbagage te doen. De mensen van KapFret lijken zich allerminst op te jagen: "We zullen een uur later vertrekken," zeggen ze. Tegen tien

komen King en Placide bijna gelijktijdig aan. We checken de handbagages in, doen de formaliteiten bij de DGM, de service sanitaire en het fouilleren van de handbagage.

In de wachtzaal babbelen we wat met mekaar en met andere reizigers. Mgr. Djomo reist ook mee, weet Placide en er zitten ook twee nonnetjes uit Lodja in de wachtzaal. Djomo zit in de vipruimte (tiens, dat ze dat hier hebben). Het is zeer warm. We hebben dorst, de nonnetjes ook. We plagen hen wat: dat hun chef, Djomo dus, hen en ons wel op een pint zou mogen trakteren mooi als hij daar in een hopelijk voor hem frisse vipruimte zit. Na een tijdje komt een serveuse bij ons om te vragen wat we drinken.

King en ik vragen een Primus, Placide en de nonnetjes een sucré. We klinken, genieten van de frisse drank én het oudste nonnetje betaalt. Ze is de overste van de Fransicanessen in Lodja én ze kent Dr. Yves Kluyskens.

Het wachten duurt lang. Het vliegtuig is nog steeds niet geland.

Uiteindelijk vertrekken we met ruim drie uur vertraging in een overvol vliegtuig. Om op ons plaats te geraken klauteren we over de bagage die zowel onder de stoelen als in de gang gestapeld werd. 'Du jamais vu!'

Onderweg is er niets te zien tenzij wolken en nevel. Tijdens de landing krijgen we pas op het laatste moment de grond te zien: plots zijn we geland. Er hangt veel nevel en rook in de lucht. Het is volop droog seizoen.

In het droog seizoen is er altijd meer nevel maar deze tijd van het jaar branden de bewoners hun akkers af en leggen ze daarna klaar voor een nieuw zaaiseizoen: vandaar dus die penetrante rookgeur.

De piloot, met een fles er nogal wodka uitzierende drank in de hand zegt dat hij de landingspiste van op slechts 500 meter te zien kreeg. Lucien, Henriette, Pierre en nog andere bekenden zijn gekomen om Hilde en Veronique van Artsen zonder Vakantie uit te wuiven en om ons te verwelkomen.

Hilde en Veronique zijn naar Katako-Kombe geweest in het kader van en om uitleg te geven over het 'Programme de renforcement des capacités' van AzV. Ze zouden de terugvlucht naar Kinshasa nemen maar de piloot ziet het niet zitten om nu nog te vertrekken. De nacht valt al, het vliegtuig kan nooit voor het donkeren terug in Kinshasa landen omdat op Ndolo in het donker niet kan geland worden want er is daar geen verlichting.

Hilde en Veronique zijn dus verplicht een nacht langer in Lodja te blijven. Ze brengen er

mij van op de hoogte dat de generator in Katako-Kombe aangekomen is en de autoclaaf is in Tshumbe, hij zal in de loop van volgende week naar Katako-Kombe gebracht worden.

We vernemen dat een delegatie van de CENI (nationaal comité dat de verkiezingen organiseert) gisteren niet wilde vertrekken in Kisangani tot haar programma daar afgewerkt was. Daarom dus was het vliegtuig zo laat in Kinshasa en vertrok het met serieuze vertraging. L'histoire se répète.

Met fierheid vertelt Pierre dat de nieuwe generator al in Katako-Kombe staat en dat hij serieus van zijn oren moest maken toen Albert Lopoma en AG Martin de kist aan het openbreken waren ondanks de mijn uitdrukkelijke instructies dat niets mocht aangeraakt worden. Wie weet, was dat wel gecommuniceerd? De autoclaaf zou nog onderweg zijn. Laat ons hopen dat die op tijd in Katako-Kombe aankomt.

Samen rijden we naar ons logement: een klooster van de Passionisten. King zal in een logementshuis in de buurt overnachten. De kamers zijn voortreffelijk: een grote living met tafels, stoelen en zetels, een slaapkamer en een werkende douche. De toiletten zijn gemeenschappelijk en je raadt het nooit: ook de 'chasse' werkt.

Hilde heeft zeep nodig. Al haar gerief zit in de ingecheckte bagage. Ook Veronique kan wat gebruiken. Na het avondmaal kijken we op de koer naar een klein Tv-schermpje: een wereldbekermatch tussen Brazilië en Chili.